

Arrest

**nr. 141 360 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat Mr. F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 30 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 10 januari 2011 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoekers dienden op 13 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaarde de in punt 1.3 vermelde aanvraag op 23 mei 2011 ontvankelijk.

1.5. Verzoekers werden op 12 juni 2012 gemachtigd tot voorlopig verblijf.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 24 juli 2013 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan een aanvraag tot verlenging van het voorlopig verblijf. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd in zijn arrest van 18 maart 2014 (RvV 18 maart 2014, nr. 120 835).

1.7. Verzoekers dienden op 30 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 juni 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 16 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2013 werd ingediend door :

K.(...), M.(...)

geboren te (...) op (...)

A.(...), A.(...)

geboren op (...)

+kinderen :

A.(...), A.(...)

geboren te (...) op (...)

A.(...), S.(...)

geboren te (...), op (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...).

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ze stellen in aanmerking te komen voor regularisatie vanwege een onredelijk lange asielpcedure. Hun

asielaanvraag van 30.08.2010 werd evenwel al afgewezen op 10.01.2011. Van een onredelijk lange procedure kan bijgevolg geen sprake zijn.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.

Ook beroepen ze zich op het gelijkheidsbeginsel. Ze geven echter niet aan met welke dossiers hun eigen situatie overeenkomsten vertoont, zodat we dit argument niet in hun voordeel hebben weerhouden.

Ze beroepen zich op artikel 8 EVRM. Dit is hier evenwel niet van toepassing aangezien ze niet aantonen dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Betrokkenen verwijzen naar ernstige medische problemen van hun dochter A.(...), A.(...). We merken echter op dat hun verblijfsaanvraag om medische redenen werd afgewezen bij beslissing van 05.05.2014. Er werden sinds deze datum geen medische attesten tot het dossier toegevoegd die deze beslissing in vraag zouden kunnen stellen. Voor deze reden worden de medische elementen waarop ze zich beroepen en de rapporten waar ze in deze context naar verwijzen, niet in hun voordeel weerhouden. Ze stellen dat ze drie jaar wettig verblijf hebben gehad in België. Dit feit kan hen er evenwel niet van weerhouden om de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland.

Voor wat betreft het beroep op artikel 3 EVRM en op artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling, merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat ze bij terugkeer het risico lopen op een foltering of op een vernederende behandeling. Ze beroepen zich op enorme problemen in Armenië waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden en ze verwijzen naar hun asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd evenwel afgewezen op 10.01.2011 met het argument dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun leven of hun vrijheid in gevaar is in geval van terugkeer naar Armenië.

Wat de scholing van de kinderen betreft, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen niet in Armenië naar school kunnen gaan.

Het feit dat er geen diplomatieke post voor België is in Armenië, aanvaarden wij niet als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen kunnen zich richten tot de bevoegde diplomatieke post in Moskou. Voor wat betreft het argument dat ze niet over een verblijfsvergunning beschikken voor Rusland, merken we op dat ze niet aantonen dat dit noodzakelijk is om hun aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post. Ook tonen ze niet aan dat ze in Rusland moeten verblijven om het resultaat van hun aanvraag af te wachten.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2010 in België verblijven, waaronder een aantal jaar met een tijdelijke verblijfsvergunning, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd, sociale bindingen hebben, werkwilgig zijn, vrijwilligerswerk verrichten, verzoekster een arbeidsovereenkomst heeft, geen gevaar zijn voor de openbare orde en integratiebewijzen en steunbetuigingen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.9. Eveneens op 12 juni 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers werden hiervan op 16 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"De heer

Naam, voornaam: A.(...) A.(...)

geboortedatum:

geboorteplaats:

nationaliteit: Republic of Armenia/Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 17.10.2013.”

Ten aanzien van tweede verzoekster

“Mevrouw

Naam, voornaam: K.(...) M.(...)

geboortedatum:

geboorteplaats:

nationaliteit: Republic of Armenia/Armenië

Wettelijk vertegenwoordiger van: A.(...), S.(...), geboren te (...), op (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 06.08.2013.”

Ten aanzien van derde verzoekster

“Mevrouw

Naam, voornaam: A.(...) A.(...)

geboortedatum:

geboorteplaats:

nationaliteit: Republic of Armenia/Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 § 3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 06.08.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Volgens de verwerende partij beschikken verzoekers niet over het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeksters geen enkel nut kan opleveren.

2.2. Zoals de verwerende partij terecht stelt, zouden verzoekers eventueel een belang kunnen ontleen aan een grief die gestoeld is op internationale bepalingen die primeren op de vreemdelingenwet, waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid van deze middelen zou moeten onderzoeken. Artikel 13 van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

2.3. Ter terechtzitting beaamt de raadsvrouw van verzoekers dat de aangevoerde middelen geen schending van hogere verdragsnormen bevatten.

De opgeworpen exceptie is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In hun middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel in samenhang met de motiveringsplicht en tenslotte het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun eerste middelonderdeel het volgende:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vrw. ten onrechte onontvankelijk verklaard.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden

geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 30/09/2013.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens verblijfsprocedures ex art. 9ter Vrw hebben geactiveerd, waarover meer in hun AD.

Zoals hier voren al reeds aangehaald activeerden verzoekers op 13/05/2011 een procedure ex art. 9ter vrw. op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van eerste verzoekster.

Deze aanvraag werd gegrond verklaard op 12/06/2012 waardoor verzoekers dientengevolge in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van bepaalde duur (A-kaart).

Op 24/07/2013 werd de verlenging van de A-kaart niet verder toegestaan door verwerende partij, waartegen verzoekers een schorsings- en annulatieberoep instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat de Raad ten rechte middels arrest dd. 18.03.2014 (RvV 135 672) de beslissing van 24 juli 2013 vernietigde (zie: AD).

Verzoekers actualiseerden hierna hun aanvraag ex 9ter vrw. middels diverse recente en pertinente medische stukken (zie: AD).

Verwerende partij nam op 05/05/2014 wedermaal een beslissing tot niet verlenging van hun verblijfskaart inzake de aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw. ingesteld op 13/05/2011.

Verzoekers hebben in België aldus een lange verblijfsrechtelijke traject afgelegd (een legaal verblijf van quasi 3 jaar in het kader van een gegrond verklaarde procedure ex art. 9ter vrw. en een asielprocedure gedurende één jaar) en hebben zich op de inmiddels vernietigde regularisatiecriteria dd. 19/07/2009 gestoeld i.h.b. op punten 1 en 1.2 .

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing de vernietigde regularisatiecriteria niet toegepast op de concrete situatie van verzoekers aangezien de verblijfsprocedures van verzoekers onredelijk lang heeft geduurd en heeft zij bijgevolg niet de toepassing onderzocht van andere punten van datzelfde criteria zoals o.a. punt 1.2. van de vernietigde regularisatiecriteria en heeft deze niet getoetst aan de concrete situatie van verzoekers temeer daar verzoekers volkomen aan dit en andere diverse punten voldeden om te worden geregulariseerd.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit hun AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 30/09/2013 een verzoek conform art. 9bis Vrw - op basis van diverse punten van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Verwerende partij heeft op pagina 1, lid 3 van de bestreden beslissing de duur van de asielprocedure van verzoekers als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren.

Verwerende partij stelt uitdrukkelijk dat de asielaanvraag dd. 30.08.2010 werd afgewezen op 10.01.2011 en dat er bijgevolg geen sparake kan zijn van en onredelijke asielprocedure.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis Vrw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens de lange procedures conform punt 1.2. van de instructie, hun tewerkstelling in het verleden en hun uitstekende integratie parallel in het verzoek hebben opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Hiermede heeft verwerende partij aldus geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende

elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen ! Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« *considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application* » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt enerzijds terecht dat deze criteria vernietigd zijn, doch erkent anderzijds deze nog steeds impliciet toe te passen aangezien zij de duur van de asielprocedure van verzoekers onderzoekt in de bestreden beslissing.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie.

Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3² De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar verwerende partij zelf toegeeft dat deze criteria van toepassing zijn door p 1. van datzelfde criteria te toetsen aan de verblijfsdossier van verzoekers.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij de situatie van verzoekers grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN TWEEDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië temeer daar verzoekers in concreto al quasi 4 jaar in België wonen.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als redenen tot regularisatie kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – ononderbroken verblijf van quasi 4 jaar in België – de ernstige medische situatie van eerste verzoekster en haar onmogelijkheid om te reizen - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen redenen kunnen rechtvaardigen tot regularisatie, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als omstandigheden tot regularisatie kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen elementen tot regularisatie kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN DERDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.

“Dat ten achtste in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden. “

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij stelt doelloos dat verzoekers zich naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwetsieuze aanvraag te activeren.

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een concrete nadere analyse van verzoekers hun gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Bovendien neemt verwerende partij de aan haar gekende medische stukken van verzoekster niet in aanmerking alwaar expliciet gesteld wordt dat verzoekster zich niet kan verplaatsen.

Verzoekers actualiseerden hun aanvraag ex 9ter vrw. middels diverse recente en pertinente medische stukken waaruit onstuitbaar blijkt dat zij o.a. nog steeds behandeld wordt; onder geen enkel beding genezen is; GEEN ENKELE REIS KAN ONDERNEMEN; absoluut mantelzorg behoeft; ZICH NIET KAN VERPLAATSEN ZONDER HULP VAN DERDEN; ontelbare medicaties

benut en niet uitsluitend baclofen; bijkomende aandoeningen heeft gekregen zoals o.a. neurogene blaasproblematiek; neurogene darmproblematiek: uitgesproken kyfose en scoliose edm...(Medische stukken i.h.b. medisch attest Dr. Farid Bennasser dd. 31.03.2014 en SMG Dr. Dr. Farid Bennasser dd. 31.03.2014 + 11 medische bijlagen).

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat de medische problematiek in hoofde van verzoekster ongewijzigd is gebleven, integendeel haar aandoeningen zijn verergerd blijkende uit de recente en pertinente medische stukken dewelke aan het AD van verzoekers zijn toegevoegd na het arrest van 18/03/2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 135 672) waarbij de beslissing van 24 juli 2013 vernietigd werd en dat deze medische elementen los staan van haar hangende beroepsprocedure ex art. 9ter vrw. aangezien zij eerder betrekking hebben op haar mogelijkheden tot het ondernemen van een reis naar Armenië en vanuit Armenië naar Rusland om de desbetreffende aanvraag in te stellen, quod certa non.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN VIERDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster nl.:

“Dat ten achtste verzoekster ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zal activeren op basis van nieuwe elementen steunend op haar ernstige medische aandoeningen⁶ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. !

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip “adequate behandeling” zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Dat ten negende gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoekster zou de onderbreking van haar behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Deze stukken zijn vindbaar in het AD.

Verzoekster is lichamelijk en psychisch niet in staat om deze onzekere reis te ondernemen naar Jerevan om bijgevolg naar Moskou te verkasten met alle nefaste gevolgen voor haar medische gesteldheid.

Bovendien heeft zij geen legale verblijfsrechten in Rusland en is er totaal geen duidelijkheid hoe lang zij in Rusland dient te verblijven om een degelijke aanvraag te kunnen activeren en deze af te wachten.”

Verzoekers actualiseerden hun aanvraag ex 9ter vrw. middels diverse recente en pertinente medische stukken waaruit onstuitbaar blijkt dat eerste verzoekster o.a. nog steeds behandeld

wordt; onder geen enkel beding genezen is; geen enkele reis kan ondernemen; absoluut mantelzorg behoeft; zich niet kan verplaatsen zonder hulp van derden; ontelbare medicaties benut en niet uitsluitend baclofen; bijkomende aandoeningen heeft gekregen zoals o.a. neurogene blaasproblematiek; neurogene darmproblematiek: uitgesproken kyfose en scoliose edm... (Medische stukken i.h.b. medisch attest Dr. Farid Bennasser dd. 31.03.2014 en SMG Dr. Dr. Farid Bennasser dd. 31.03.2014 + 11 medische bijlagen).

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat de medische problematiek in hoofde van verzoekster ongewijzigd is gebleven, INTEGENDEEL HAAR AANDOENINGEN ZIJN VERERGERD blijkende uit de recente en pertinente medische stukken dewelke aan het AD van verzoekers zijn toegevoegd na het arrest van 18/03/2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 135 672) waarbij de beslissing van 24 juli 2013 vernietigd werd en dat haar actuele medische situatie dewelk betrekking heeft op haar reismogelijkheden niet werden onderzocht door verwerende partij.

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren⁷.

Ingevolge het AD van verzoekster blijkt onstuitbaar dat verzoekster aan zeer ernstige fysieke en psychische aandoeningen lijdt waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekster en/of haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint- Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert. Verzoekster mag bovendien geen enkele reis ondernemen wegens haar wankelende medische gesteldheid (Stukken 3).

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

DAT TEN VIJFDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat hun kinderen alhier naar school lopen en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren. Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het louter verwijzen naar het gegeven dat verzoekers niet aantonen dat hun kinderen in het land van herkomst geen scholing kan worden bekomen volstaat niet rekening houdende met het feit dat verzoekers hun kinderen al enige tijd ononderbroken in België scholing volgen en een plotse terugkeer naar het land van herkomst onherstelbare nefaste effecten zou sorteren op de normale ontwikkeling van hun kinderen, temeer daar zij een ernstige schoolachterstand zullen hebben opgebouwd t.a.v. de Armeense onderwijssysteem.”

In een tweede middelonderdeel opperen verzoekers het volgende:

“De instructie van 19 juli 2009 is - zoals hierboven aangehaald - op zichzelf geen bindende rechtsnorm en zij werd bijgevolg formeel vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). Ze mag ook geen bindende voorwaarden aan de wet toevoegen (rechtspraak sinds RvS van 5 oktober 2011).

Doch, de staatssecretaris en verwerende partij zelve hebben publiekelijk meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Deze publieke mededelingen zijn wél een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie, wat in casu het geval is.

Verzoekers doorliepen - blijkende uit hun AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 30/09/2013 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van diverse punten van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Verwerende partij heeft op pagina 1, lid 3 van de bestreden beslissing de duur van de asielprocedure van verzoekers als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren.

Verwerende partij stelt uitdrukkelijk dat de asielaanvraag dd. 30.08.2010 werd afgewezen op 10.01.2011 en dat er bijgevolg geen sprake kan zijn van een onredelijke asielprocedure.

M.a.w. door te onderzoeken of verzoekers al dan niet een lange asielprocedure in het Rijk hebben doorlopen erkent zij de vernietigde criteria toe te passen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Verzoekers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiekelijk bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid en de burger verwachten mag dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf ! Verwerende partij moet derhalve de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet aan deze criteria; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu wél gebeurd is ! De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur ontkent. Verzoekers verwijzen naar een uitspraak in die zin van de RvS in verband met de regularisatie van lange procedures sinds eind '2004. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

Verzoekers formuleren hun derde middelonderdeel als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met

andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen. In casu meent verzoeker dat – de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van hun kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – ononderbroken verblijf van quasi 4 jaar in België – de ernstige medische situatie van eerste verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. Blijkens het administratief dossier riepen verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 september 2013 de niet betwiste elementen van hun asielrelaas, de duur van hun verblijf in België, hun integratie, de scholing van de kinderen, de medische problematiek van derde verzoekster, de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging in Armenië en de arbeidsovereenkomst van tweede verzoekster in als buitengewone omstandigheden. Verzoekers stelden in hun aanvraag het volgende met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag:

"Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voorzover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Allereerst kunnen verzoekers de aanvraag niet richten vanuit hun land van herkomst om reden dat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schendig impliceert van artikel 3 E.V.R.M.L.: dat stelt dat terugkeer naar het land dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering. Zij zijn juist om deze motieven hun land moeten ontvluchten en doen de niet betwiste elementen in hun actirolans gebuizen omstandigheden aelden. Zij zullen in de loop van onderhavige procedure bijkomende stukken aan deze aanvraag toevoegen.

Indien zij voor een formaliteit zou dienen terug te keren dit tevens een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden invoeren.

Ten tweede verblijven verzoekers al enige tijd op ononderbroken en legale wijze in ons grondgebied. Zij verblijven al circa 3 jaar volkomen legaal in België.

Dat zodoende in de gegeven omstandigheden vooreerst de kwestieuze aanvraag dient ontvankelijk te worden verklaard, dit conform de algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie.

Dat dit tevens het logisch gevolg is van het vertrouwensbeginsel in hoofde van de overheid, zoals gehuldigd door de Raad van State.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs - krachtens de woorden van de auditor - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001,219).

Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun ontvluchtte geboorteland. Voor hen en de schoolgaande kinderen zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het thuisland.

Al ten vierde kan verwezen worden naar de toestand waarin verzoekers zich bevonden in hun land van afkomst inzake de medische kwalen van verzoekster en de gekende problemen. Een terugkeer zou zijn belevenissen doen aggregeren met alle nefaste gevolgen van dien, zoals supra beschreven.

Dat ten vijfde dient gewezen op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen in het kader van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009, temeer daar verzoekers volledig aan deze criteria voldoen en de bevoegde Staatssecretaris verklaard heeft om deze criteria te blijven toepassen.

Dat ten zesde verzoekers enkel en alleen een meerwaarde betekenen voor onze multiculturele maatschappij.

Dat ten zevende verzoekers hun kinderen alhier school lopen en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren.-

Dat ten achtste verzoekster ernstig ziek is en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zal activeren op basis van nieuwe elementen steunend op haar ernstige medische aandoeningen- en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. !

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip "adequate behandeling" zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Pat ten neaende gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoekster zou de onderbreking van haar behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Deze stukken zijn vindbaar in het AD. Verzoekster is lichamelijk en psychisch niet in staat om deze onzekere reis te ondernemen naar Jerevan om bijgevolg naar Moskou te verkasten met alle nefaste gevolgen voor haar medische gesteldheid. Bovendien heeft zij geen legale verblijfsrechten in Rusland en is er totaal geen duidelijkheid hoe lang zij in Rusland dient te verblijven om een degelijke aanvraag te kunnen activeren en deze af te wachten.

Pat ten tâende in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden."

*Dat ten elfde verzoekster alhier arbeid verricht middels een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur. Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.**

Verzoekers hebben er zodoende allé belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

In artikel 9bis vv. wordt - benevens het bestaan van een buitengewone omstandigheid - een tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien: de vreemdeling moet over een identiteitsdocument beschikken (art. 9bis, § 1, eerste lid Vw.). Het begrip "identiteits- document", in zijn gangbare betekenis, is ruim.

Volgens de parlementaire voorbereiding gaat het enkel over een "paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitei". Volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 kan ook een nationale identiteitskaart aanvaard worden, en is het niet vereist dat het identiteitsdocument nog geldig is.

Verzoekers leveren bewijs van identiteit middels kopij van hun geldige Armeense passpoorten (STUKKEN 1).

De gegevens die verzoekers verstrekken zijn correct en waarachtig.

Verzoekers zijn bereidwillig om op eerst verzoek nadere inlichtingen te verstrekken schriftelijk dan wél mondeling.

Verzoekers betekenen geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, noch sorteren zij onder de opsluitinggronden zoals nader omschreven in art. 55/4 van de Vreemdelingenwet

Dat verzoekers uitdrukkelijk voorbehoud maken om in de loop van onderhavige procédure bijkomende documenten en/of elementen bij te voegen teneinde hun aanvraag te staven.

Dat verzoekers expliciet verzoeken om te worden gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen indien Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag zou afwijzen. Zij verwijzen hiervoor naar de administratieve hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, beiden beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers verzoeken tevens dat zij via hun advocaat op de hoogte worden gesteld indien de in kwestie zijnde stukkenbundel niet zou volstaan."

3.8. Thans verwijzen verzoekers in hun middel naar hun verblijfsprocedures en zij betogen dat de verwerende partij de criteria uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie) niet op hen heeft toegepast. In de bestreden beslissing wordt echter uitdrukkelijk de reden hiervoor aangegeven: "Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en

arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.” De Raad treedt de gemachtigde van de staatssecretaris bij dat de instructie op 9 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd omdat deze een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging door de Raad van State wordt de instructie geacht nooit te hebben bestaan en kon de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan dan ook geen toepassing maken. Verzoekers’ toelichting dat het kabinet van mevrouw De Block en het bestuur zouden hebben verklaard dat zij de in de vernietigde instructie vastgelegde richtlijnen loyaal zou blijven toepassen, wijzigt hieraan niets. Dergelijke verklaringen doen geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie door toedoen van het voormelde arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer – noch in negatieve, noch in positieve zin – kan worden toegepast. Uit de vernietigde instructie kan geen rechtsmiddel gepuurd worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers kunnen bijgevolg niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.9. Verzoekers menen in hun tweede middelonderdeel dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt omdat de instructie niet werd toegepast. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204 655). De Raad stelt vast dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op 30 september 2013, bijna 4 jaar nadat de instructie door de Raad van State werd vernietigd. Verzoekers kunnen dus bijgevolg onmogelijk voorhouden dat er in hun hoofd door toedoen van de instructie rechtmatige verwachtingen werden gewekt.

3.10. Tevens achten verzoekers de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de duur van hun verblijf, hun integratie, de scholing van de kinderen en de medische toestand van hun dochter niet afdoende. In de beslissing wordt met betrekking tot *“de elementen van integratie, met name dat zij sinds 2010 in België verblijven, waaronder een aantal jaar met een tijdelijke verblijfsvergunning, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd, sociale bindingen hebben, werkwilgig zijn, vrijwilligerswerk verrichten, verzoekster een arbeidsovereenkomst heeft, geen gevaar zijn voor de openbare orde en integratiebewijzen en steunbetuigingen voorleggen”* gesteld dat deze niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard *“aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*. Verzoekers lijken hieraan in hun middel volkomen voorbij te gaan aangezien zij opperen dat niet duidelijk en afdoende wordt aangegeven waarom ‘deze elementen geen elementen tot regularisatie kunnen impliceren’. De Raad wijst erop dat verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris diende dus niet verder te motiveren over de verblijfsduur, de opleiding en de sociale bindingen van verzoekers aangezien de omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partijen conform vaste rechtspraak van de Raad van State betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (RvS 12 oktober 2005, nr. 150 107). Doordat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, hoefde dus niet te verantwoorden waarom dit geen elementen zijn die ‘een regularisatie kunnen impliceren’. De loutere affirmatie van verzoekers dat de motivering met betrekking tot de integratie-elementen niet als afdoende kan worden beschouwd en dat de beslissing het evenredigheidsbeginsel zou schenden volstaat uiteraard niet om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te bevinden.

3.11. Wat de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging in Armenië betreft, achten verzoekers de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende omdat geen rekening werd gehouden met de medische elementen in hoofd van derde verzoekster en de mogelijkheden om een reis te ondernemen naar Armenië en vanuit Armenië naar de Russische Federatie. In de bestreden beslissing wordt er echter op gewezen dat verzoekers niet aantonen dat ze voor hun aanvraag over een verblijfsvergunning in de Russische Federatie moeten beschikken en dat zij evenmin aannemelijk maken *“dat ze in Rusland*

moeten verblijven om het resultaat van hun aanvraag af te wachten". De Raad stelt vast dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om aan te tonen dat het noodzakelijk is dat zij zich voor hun aanvraag fysiek verplaatsen en zich persoonlijk aanbieden op de Belgische ambassade in Moskou, dat ook de dochter van verzoekster hierbij aanwezig moet zijn en dat daarvoor een verblijfsvergunning vereist is. In hun middel hameren verzoekers op de medische documenten betreffende derde verzoekster die in het kader van de verlenging van de verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden neergelegd en die volgens hen betrekking hebben op *"haar mogelijkheden tot het ondernemen van een reis naar Armenië en vanuit Armenië naar Rusland"*. De gemachtigde van staatssecretaris dient echter niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid, met dien verstande dat in de aanvraag 'klaar en duidelijk' vermeld moet worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (cf. RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). Bijgevolg kan het geenszins kennelijk onredelijk worden geacht dat de gemachtigde van de staatssecretaris *"het feit dat er geen diplomatieke post voor België is in Armenië (...) niet als een buitengewone omstandigheid"* aanvaardt.

3.12. Waar verzoekers van mening zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris de medische stukken betreffende derde verzoekster die in het kader van de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden aangeleverd, grondiger had moeten onderzoeken, merkt de Raad op dat artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat *"elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter"* niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris zou bijgevolg deze wetsbepaling met voeten treden wanneer hij deze medische elementen zou onderzoeken. Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verzoekers thans poneren dat derde verzoekster *"geen enkele reis kan ondernemen wegens haar wankelende medische gesteldheid"*, terwijl dit niet in de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden teruggevonden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht aangestipt *"dat hun verblijfsaanvraag om medische redenen werd afgewezen bij beslissing van 05.05.2014. Er werden sinds deze datum geen medische attesten tot het dossier toegevoegd die deze beslissing in vraag zouden kunnen stellen. Voor deze reden worden de medische elementen waarop ze zich beroepen en de rapporten waar ze in deze context naar verwijzen, niet in hun voordeel weerhouden"*.

3.13. De kritiek van verzoekers op de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid dat *"de kinderen alhier school lopen en de terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren"* kan niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat *"dit (niet) kan (...) aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen niet in Armenië naar school kunnen gaan"*. Verzoekers brengen in hun middel een aantal bijkomende argumenten aan met betrekking tot de duur van de scholing in België, de invloed van een plotse terugkeer op de ontwikkeling van hun kinderen en de schoolachterstand in functie van het Armeense onderwijsstelsel, die echter niet in hun oorspronkelijke aanvraag werden opgenomen. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris aldus geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij met deze elementen geen rekening heeft gehouden. In haar nota met opmerkingen haalt de verwerende partij trouwens rechtspraak aan van de Raad van State die ingaat tegen de door verzoekers aangehaalde arresten en waarin wordt benadrukt dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd of dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, noch dat de beslissing kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn. Er is geen sprake van een schending van de motiverings- of de zorgvuldigheidsplicht, noch van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN